

Markéta Harasimová
Petra Nachtmanová
Josef Pepson Snětivý

Šťastné a chlupaté... Vánoce!

NaMladstelekni
ČAS

Markéta Harasimová
Petra Nachtmanová
Josef Pepson Snětivý

Šťastné a chlupaté... Vánoce!

Copyright © Markéta Harasimová, www.marketaharasimova.cz, 2024
Copyright © Petra Nachtmanová, www.petranachtmanova.cz, 2024
Copyright © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2024

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2024
Photograph of Markéta Harasimová © Alena Oršoničová,
ateliér Alcafoto, 2024
Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2024

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2024

ISBN 978-80-7475-482-1 (ePUB)
ISBN 978-80-7475-483-8 (Mobi)
ISBN 978-80-7475-484-5 (pdf)

ŠŤASTNÉ A CHLUPATÉ

Markéta Harasimová

1

Anděla byla pořádkumilovná. Systematická. A zásadová. Odjakživa. Skoro až úzkostlivě. Taky kategorická, leckdy přímočaře rázná. Nedovolila by nikomu, aby si z ní dělal rohožku. Kdepak! A pokud došlo na lámání chleba, řídila se nezřídka heslem: „S kým nevyjdu, s tím vyběhnu.“

Její manžel, vlastně ještě novomanžel, představoval tak trochu protipól. Neměl povahu bordeláře, kterému od rukou odpadávají ponožky, ovšem pokud už se tak stalo, byl schopný o ně následně zakopnout. Jednoduše totiž zapomněl, že na podlaze leží.

A k těm zásadám – ne, že by se na něj nedalo spolehnout – Standa držel slovo. Rozhodně se o to zuby nehty snažil. Jenže se často nechal zviklat druhými lidmi nebo okolnostmi. Vycházel ostatním vstříc a nehleděl přitom na sebe.

Tak třeba hospoda. Nechtěl se v ní s kamarády zdržet do půlnoci, což doma avizoval s předstihem. Do jedenácti bude zpátky! Ráno přece vstává do práce. Ovšem když se jeho dobrý přítel zpil pod obraz, takže by se na svou adresu buďto vůbec nedokolébal – anebo pokud, tak se zpřelámaným nosem, případně pohmožděnými žebry a zcela jistě bez peněženky či mobilu –, nemohl ho v tom nechat. Raději tu společensky unavenou trosku doprovodil, čímž si logicky vysloužil Andělinu výtku kvůli pozdnímu návratu.

Nebo měl v plánu jít běhat. Chtěl se udržovat v kondici, přece jen byl o jedenáct let starší než jeho žena. Jenže ono začalo mrholit. Dobrá výmluva, jak místo sprintu usednout s knihou do křesla, no ne?

A tak dále.

Navíc byl Standa opravdový dobrák. Kdykoli komunikoli ochotný podat pomocnou ruku. Dokonce i v případě, že si dotyčný jeho pozornost nezasloužil. A nehleděl přitom na to, že taková pomoc rozboří jeho vlastní plány. Zkrátka měkkosrdcatý typ, který ani neumí pořádně zvednout hlas.

To Anděla, ta se, panečku, uměla ozvat, když jí něco nešlo pod nos! Obvykle hystericky nekřičela, k tomu se snížila jen opravdu výjimečně, ale její mimika vždy vyrazila, co se v ní odehrává. Pokud ji někdo naštvál, stačil pohled, a už pochopil, že upadl v nemilost. Zvednuté obočí, přísná linka úst, přimhouřená víčka... a k tomu oheň, který sršel ze zornic jako podpálená vatra. Případně tón evokující ledovou kru.

A co teprve, když byla ve stresu nebo hladová!

Nejhorší ovšem byla kombinace všeho dohromady.

Ojoj, to se pak děly věci.

A právě na Boží hod se Anděla dostala pod tlak, přičemž její útroby zpívaly prázdnotou. Před svátky v práci řešili roční uzávěrku, která se musela za každou cenu dotáhnout do konce, takže ji kancelář několik dní po sobě vyplivla až kolem sedmé večerní.

A ona do toho chtěla jako typická puntičkářka připravit perfektní Vánoce.

Takže muselo být uklizeno, napečeno, nazdobeno... a to všechno dokonale! Ovšem se stodvacetiprocentním vytížením to šlo ztuha. Proto ji Štědrý den zastihl unavenou, zmoženou, otrávenou a vyčerpanou.

Večere se povedla – koneckonců jí pomáhal Standa, který zastal i spoustu jiných prací –, ale i tak po jídle zjistila, že vynervovanému žaludku tučný kapr se salátem zkrátka nesedl. Po celodenní honičce, kdy neměla v ústech jediné sousto (ne, že by věřila ve zlaté prase, ale zkrátka se najíst nestihla, jakkoli ji manžel přesvědčoval, aby si dala aspoň vánočku), trávicí orgán logicky zaprotestoval.

Místo sváteční romantiky pod stromečkem tak Anděla protrpěla pětapadesát minut nad záchodovou mísou, aby nakonec spolkla tabletku pankreolanu, pro kterou musel Standa narychlo zajet ke své matce. Andělinu tchyni totiž odjakživa zlobil žlučník a na rozdíl od „mladých“, jak svého čtyřiačtyřicetiletého syna se snachou s oblibou titulovala, byla dobře zásobená.

Do rána se sice vnitřnosti v podstatě uklidnily, nicméně Anděla se bála další dávivé epizody, a tak si naordinovala asketický den o bylinných čajích. S frustrací pak hleděla na hromadu cukroví a nasávala vůni smažené ryby, jež dosud vzlíнала bytem, přičemž v jejím břiše kručelo tak hlasitě, až ji z toho bolely uši. Rozzlobeně si říkala, co to jsou sakra za Vánoce,

když se téměř polovinu měsíce honila jako nadmutá koza, a potom ani nemůže ochutnat, jak se jí povedla vosí hnízda nebo rohlíčky!

Prostě všechno špatně.

„Andy, jak ti je, zlatíčko? Lepší se to trochu?“ přitočil se k ní se soucitem v očích Stanislav. Poklekl u pohovky, na které se zamotaná v dece od rána válela, a jako správný starostivý partner ji políbil na tvář.

„No, už mi bylo líp. Svátky si teda představuju jinak,“ zašklebila se.

„Já vím. Ale Štěpána už oslavíme jaksepatří,“ povzbudil ji. „A kdyby ses na to cítila, můžeme kvečeru vyrazit na procházku. Obejdeme třeba jenom dva bloky a za rohem se stavíme na svařák. Ten by ti neměl ublížit.“

Přes noc napadlo pár centimetrů sněhu a ochladilo se, takže bílá pokrývka vydržela. Město se zahalilo do ladovského hávu a zazářilo vánočním kouzlem. Standa dobře věděl, že tuhle atmosféru jeho žena zbožňuje, a chtěl ji potěšit.

„Uvidíme,“ zaváhala nyní, přestože to byla lákavá nabídka. Přece jen jí bylo všelijak a prázdný žaludek skoro bolel. Nehledě na slabost. Jenže než se znovu hodinu kroutit v koupelně, raději jednodenní hlavovku dodrží. Ještě pár hodin by to mohla zvládnout, a pak zkusí všechno nepohodlí zaspát.

Na zítra má připravené kuře, a když ho bez tuku strčí do trouby a udělá k němu suché brambory nebo

rýži, vytvoří relativně dietní krmi, kterou už určitě nevyklopí. Těšila se, že aspoň poslední sváteční den stráví v dobré kondici.

Jednu výhodu ovšem ta kolika mít bude, utěšovala se. Letos se aspoň jako každoročně tolik nepřezere a nehrozí jí kila navíc. Měla by se na celou tu zatračenou věc dívat z pozitivního hlediska. No ne?

„Nechám to na tobě,“ přikývl nyní manžel a nahlédl do prázdného hrnečku. „Ještě jeden čaj?“ zeptal se úslužně.

Zkřivila ústa. Žaludeční lektvar, kterého od rána vypila snad hektolitr (v jejích očích možná i víc), byl značně nechutný. Bohužel ale také účinný a pomáhal. Takže nakonec vzdychla a odevzdaně přikývla. „Asi jo. Děkuju.“

„Maličkost,“ mrkl na ni a během chvilky odkvačil. Za necelých patnáct minut byl zpátky i s novou dávkou hořkého životabudiče. „Vynesu odpadky,“ prohodil. „Koš je už skoro plný a ty kosti začínají zavánět.“

Pochválila ho za iniciativu – ze Stanislava se vyklubal téměř dokonalý exemplář manžela. Brali se po tříleté známosti začátkem léta a ona byla zprvu tou, která si svatbou nebyla jistá, protože pocházela z rozvedené rodiny. Máma s tátou spolu komunikovali obtížně, a hádky či naschvály tak byly na denním pořádku. Vypěstovala si vztahovou ostrážitost. Dnes ale nelitovala, že si Standu vzala. Získala spolehlivého a nekonfliktního životního souputníka, který

k ní vzhlížel jako ke své bohyni. Měla v něm oporu, ačkoli ji občas trochu vytácel tou svou obětavostí vůči okolnímu světu.

Zvlášť v případech, kdy na rozdíl od něho zřetelně viděla, že ho druzí zneužívají ve svůj prospěch... a to se občas stávalo.

Jenže – jak se člověk chová k ostatním, tak se bude dost pravděpodobně chovat také ke svému partnerovi. To dobře věděla. Málokdo se dokáže za každých okolností přetvářovat a situací, kdy odkope svůj charakter, je víc než dost. Tak například v supermarketu, když do vás roztržitý zákazník nabourá vozíkem, takže vlastním tělem srazíte několik láhví značkové whisky, která se roztrískají na kusy, načež vám jde k úhradě vzniklá škoda... To se pak každý ukáže v pravém světle!

Nebo do člověka na parkovišti najede neopatrný řidič a urazí mu zrcátko, případně udělá díru do laku.

Většina lidí v podobném případě projeví naturel, který jim byl sudičkami nadělen do vínku. Bez příkras. A někdy to je pěkně peprná scénka! Ve zlosti dá kdekdo průchod svému pravému já. U Standy si Anděla mohla být jistá, že bude dotyčného spíš omlouvat a každou nehodu vyřeší smírnou cestou. A stejně reagoval doma.

Pro manželství výhra.

Muž, se kterým chodila před ním, byl zcela jiného ražení. Stačila maličkost, a projevil vztek. Občas vel-

mi hlasitě. S oblibou také sahal k sarkastické ironii, kterou dokázal protivníka totálně ztrapnit.

Podobně se ovšem choval i za zdmi jejich bytu. Nakonec mu musela dát sbohem, jelikož pochopila, že má co do činění s nesnesitelným cholerickým magorem a možná i manipulátorem. Rozchod konců proběhl po italsku, mohla si tedy gratulovat za správné rozhodnutí.

Upila pár doušek čaje a pomyslela si, že zaslouží metál. Je hrdinka, když do sebe dokáže lít tenhle pelyněk nebo co ta léčivá směs vlastně obsahuje. Aby si zpříjemnila konzumaci, rozhlédla se po obývacím pokoji.

Byla na něj pyšná – zařídili ho s manželem vkusně a moderně. Potrpěla si na hladké lesklé plochy, sklo a naleštěné podlahy. Každý dekorální předmět umístili s pečlivostí sobě vlastní a ona jejich domov udržovala nablýskaný, voňavý.

Anděla si zkrátka na útulném prostředí zakládala, čistota a soulad panovaly v celém jejich bytě. Všechny místnosti byly vybavené v podobném stylu a návštěvy obvykle nechápaly, jak je možné, že jednotku vůbec někdo obývá.

Jistě, samotný Standa by takto úzkostlivý zdaleka nebyl, on ovšem plně respektoval priority své vyvo-lené. Nebylo v jeho zájmu vyvolávat neshody, tudíž se snažil nikde nic netrousit. Obvykle myslel i na to, že by po sobě měl uklízet, pokud už jeho přičiněním nějaký binec vznikl. Neměl s tím problém, přizpůso-

bil se snadno a rád. A manželka to ocenila, z čehož potom zase profitoval on.

Všechno fungovalo k oboustranné spokojenosti.

Pousmála se při pohledu na elegantně ozdobený vánoční stromek. Ladili ho podle nejnovějších trendů a současně tak, aby barevně zapadl do interiéru. Také se z něj linulo příjemné aroma. Anděle vadi-
lo snad jenom jehličí, které na větvích nedrželo na-
vzdory tomu, že ho až do Štědrého dne přechovávali
na balkoně v kbelíku s vodou, kterou denně měnili.

Ale co, tak se po pokoji prostě častěji proběhne se
smetákem. Za tu vůni a krásu to stojí, ne že ne!

Dokonce ani dnes, přestože se cítí tak zle, na pod-
laze neleží jediné smítko. Včetně těch pichlavých ze-
lených jehliček, které zrána poctivě zametla. Může
být hrdá, je vážně dobrá hospodyňka!

S úsměvem se zadívala na duhovou dekorativní
růži, nedávný dárek od manžela. Byla vyrobená z hut-
ního skla a stála na robustním podstavci, přičemž však
okvětní lístky působily křehce a něžně. Měla ji moc
ráda, dlouho si takovou ozdobu přála. A dojímalo ji,
co musel Standa pro její získání podstoupit.

Nejdříve vyhledal malou rodinnou sklárnu, jednu
z posledních v republice a vzdálenou skoro tři sta ki-
lometrů od jejich města, která mohla jeho předsta-
vu přetavit v realitu. Doslova. Jelikož nešlo o sériový
kousek, promyslel jeho podobu, tu zanesl na papír,
a zadal výrobu na zakázku. Investoval spoustu svého

času, jen aby manželku potěšil, nehledě na částku, kterou ta krása jistě stála.

Jo, ulovila skvělého chlapa!

A žije přesně v takové harmonii, jakou si vždy představovala. Nejen citově, ale také na materiální úrovni. Tenhle vypulírovaný byt je toho důkazem.

Jenom by se jí sakra mohlo konečně udělat líp. Hlodání v prázdném žaludku nebylo nic, o co stála. Logicky. No, zkusí ho zaplnit aspoň tím hnusným čajem. Je to sice za trest, ale dopít ho beztak musí.

To je tedy den.

Boží hod, jen co je pravda!

Sáhla po šálku a ve stejnou chvíli zaslechla, jak v předsíni klaply dveře. O něco hlasitěji, než bylo u Standy zvykem, což pošimralo její zvědavost. A současně zaznamenala také manželův hlas. Co to má znamenat? On snad mluví sám se sebou? Podivila se. Tohle přece nikdy nedělal. Nebo přivedl nečekaného hosta?

Ted', když tady leží s rozhoupanými orgány, hladová, nenamalovaná a neučesaná? Ve svém stavu rozhodně nemá na návštěvu náladu! Jestli sem někoho přitáhl, musel zešílet. Kam se poděla jeho přirozená empatie? Vždycky na ni bere ohledy a dobře ji zná, ví tedy, že v momentální konstelaci o společnost nestojí... Tak co blázní?

Za chvílku však zjistila, že možné je všechno.

A nestačila zasnout.

2

„No tak... počkej... Hej... Ty trdlo... Tohle ne... neskákej!“ rozpoznala konečně Anděla slova, která z manžela padala.

Nastražila uši. Co to mele? *Neskákej?* Kdo má probůh v jejich bytě co *skákat*? Nechápavě odložila hrnek a zaposlouchala se do dalších vět.

„Neboj. Hele, nechej toho... Vydrž. Vydrž! Vždyť jsi celá mokrá a... jejda! Nebláz...ni. Ach jo.“

Anděla vytřeštila oči. Mokrý...?!

Kdo se to k nim proboha vetřel?

Navzdory slabosti se vymrštila na nohy tak svižně, až se zamotala do deky a málem sebou praštila na zem. Na poslední chvíli a za pomoci mohutného máchání paží ale bohudíky nabrala rovnováhu, takže neplánovaný tělocvičný úkon nepřeviedla v pokus o trojitého Rittbergera. S největší pravděpodobností by neslavila takový úspěch jako legendární krasobruslařský mistr. Naopak by po tom „vydařeném“ Štědrém večeru mohla ještě cestovat na pohotovost se zlomeninou.

Díky, o takovou kratochvíli nemá zájem!

Kromě toho musí okamžitě zjistit, s kým nebo ke komu Standa hovoří! Řeč, kterou vyslechla, totiž Anděle nedávala absolutně žádný smysl. Navíc na ni nikdo nereagoval, a aby toho nebylo málo, zněl manželův hlas dost rozrušeně.

A k tomu se zdá, že... no ano, on žvatlá! Šišlá. Jako by mluvil k miminu. To už proběhla pokojem a ocitla se na chodbě. Bylo tam šero, takže hmátla po vypínači, aby vrhla světlo na dosud záhadnou scénu.

Stanislav se tyčil uprostřed haly, na sobě měl stále oblečenou bundu a vyslal k manželce poněkud nejistý pohled. Nikoho vedle něj nespatriła, a tak se nechápavě rozhlédla. Nezaznamenala však živou duši. „S kým si to tady povídáš?“ zeptala se obezřetně. Ve hře byla ještě možnost, že se její muž venku z nějakého důvodu pomátl, ale něco takového jí přece jen připadalo přitažené za vlasy.

„No... já...“ zakoktal rozpačitě, a pak pokrčil rameny. „S kočkou,“ dodal potom na vysvětlenou.

„Koč...“ zarazila se. Kočka?

Zvíře?

U nich v bytě?

To... to ne! Nemá zájem o loužičky, pach exkrementů ani poškrábaný nábytek plný chlupů – odjakživa zastávala názor, že zvířata patří ven. Do přírody. Domestikace v obydlích dvounožců pro ni byla nepřipustná. Nesnesla by doma asi ani želvu, což byl jediný živočich, kterého kdysi jako dítě vlastnila. Dostala ji od babičky, která si ale později plaza v krunýři zase vzala k sobě, jelikož Anděla nebyla sto se o zvíře pořádně starat. Jakkoli byla ta péče nenáročná. A to želva nemá srst ani drápy ostřejší než pletací jehlice!

„No, spíš kotě...“ připustil manžel.

„Kde je?“ vyhrkla a přejela očima podlahu.

„Ehm... vysmeklo se mi. Takže nevím,“ pronesl opatrně.

Andělino obočí se spojilo v jeden celek a celý její postoj vyjadřoval mohutné rozhořčení. „Pane bože, můžu se zeptat, proč sem taháš kotě?“

Pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, co jiného s ním udělat. Potulovalo se u popelnic. Tipuju, že jde o nevychytaný dárek, anebo někomu uteklo. Těžko říct. Ale vzhledem k tomu, že byl Štědrý den a ono mělo kolem krku mašličku – tu jsem mu sundal, aby se na ní neoběsilo –, tipuju spíš to první.“

Anděla ostošest mrkala a snažila se srovnat si v hlavě čerstvé informace. Takže jim po bytě běhá nějaká anonymní šelma. S bůhvíjakými nemocemi. Mokrá. Špinavá. Zabahněné tlapky se otírají o potah jejich krémové sedačky. Anebo právě zatíná drápy do luxusního voálu – záclony nechala šít na míru a nebyly levné.

„Okamžitě tu kočku najdi a vrať tam, kde jsi ji našel,“ pronesla mrazivě. „Víš dobře, co takové zvíře dokáže napáchat za škody!“

„Ale... přece toho malého chudáka nevystřím na mráz! Tipuju, že je na nule. Celý se třepal zimou a určitě dlouho nejedl. Podle mě má tak maximálně dva nebo tři měsíce,“ kontroval Standa. „Andy, měj slitování. Nic nezničí.“

„Ne, protože pokud si s tím neporadíš ty, vynesu *to* ven sama,“ pozvedla bojovně bradu. „Fakt nemáš rozum.“ Ježíši, zrovna dneska, když se cítí zle a je vzteklá kvůli hladu, musí manžel provést takovou neuváženost!

Vážně paráda.

A ještě se tváří, že tomu kočičímu bezdomovci poskytne azyl. Na bůhvíjak dlouhou dobu! Vždyť ten přivandrovalec může i za pouhých pár hodin zlikvidovat polovinu domácnosti! Nebo přinejmenším pocuchat její fajnovou fasádu.

V tu chvíli se jí něco otřelo o lýtko, a Anděla sebou trhla. Shlédla dolů a užuž měla na jazyku pár ošklivých slov, ale když spatřila dvě dokonale kulaté modré oči, zaklesnuté do těch jejích, samy od sebe jí odumřely na rtech. Ne, že by vyměkla, jenže copak mohla nadávat něčemu tak... roztomilému?

Ale co je jí vlastně po tom, že ten sněhobílý chomáček s malými oušky a legračním špičatým ocáskem vypadá jako anděl?

A proč by měla řešit, že nemá kam složit hlavu?

Někdo se ho zbavil bez ohledu na počasí i roční období, a možná k tomu měl dobrý důvod. Třeba je to, navzdory nevinné vizáži, nevychovatelný tvor, devastující bytové vybavení! Jejímu samaritánskému muži se jej zželelo, ale někdo z nich musí zachovat chladnou hlavu a jednat racionálně.

Většinou je z nich dvou ta rozumově kalkulující ona. Takže?

Zavelí, a bude po jejím.

Protože ona se představě, že její obydlí ovládne chlupatý vetřelec, nepodvolí. Nesháněla přece designový nábytek proto, aby ho dala všanc nějakému bílému neřádovi, byť je zabalený do rozkošného kožíšku a jeho kukuč ji před chvílí málem odrovnal.

„Andy, neblázni. Venku umrzne, nemáš představu, jaká je kosa. Necháme ho u nás jenom pár hodin nebo dní. Nechceš ho mít na svědomí, že ne?“

To jeho měkké srdce je vážně za trest!

Pomáhat za každých okolností! Ten chlap měl být policajt, ladil by s tím nabubřelým sloganem, který si státní orgány vymyslely, snad aby té své slavné instituci dodaly na hodnověrnosti. Anděla o něm měla své mínění, nicméně její muž by pomáhal a chránil, až by se z něj kouřilo.

Nyní nasupeně stiskla rty, sklonila se, popadla kotě a zvedla je do výšky. Chtěla je Standovi vrazit do ruky a zopakovat předchozí povel, jenže... ono to malé bílé nic začalo vydávat zvláštní zvuky, při nichž se celé drobné tělíčko tak nějak rozvibrovalo.

Vrnění?

No jo, už to tak bude. To stvoření začalo v jejích dlaních příst, přestože je ona chce vyšoupnout na mráz.

Sakra práce.

„Vidíš, líbíš se mu.“

Standova poznámka se Anděle nezamlouvala, ale dementovat to tvrzení nemohla. Kotě vážně vypada-

lo spokojeně. A když se ohlédla za sebe a jukla z okna, mohla spatřit, jak za sklem opět hustě padá sníh. Tohle zvířátko váží maximálně půl kila, víc ne. Nemá na sobě žádný tuk, který by je zahřál. Kdo ví, co baští? Ve sněhu obživu nenajde, to je jisté... a lovit myši asi ještě neumí.

Tak co? Má dát na manžela a dopřát tomu zvířeti střechu nad hlavou? Samozřejmě dočasně? Mohli by kočku zavřít v koupelně, tam by snad zničila jediné ručníky či předložky, a ty se dají nahradit. Byť jsou luxusní a stály majlant.

„Tak co, dáme tomu prckovi šanci?“

Zpříma na Stanislava pohlédla a s konečnou platností mu kotě strčila do náruče. Ochotně se ho ujal. „Maximálně do konce roku, pak půjde z domu. A vyvěsíme leták, jestli ho někdo nepostrádá. Obejdeme sousedy. Třeba opravdu uteklo, a někomu teď chybí.“

„Postarám se o to,“ přikývl manžel s viditelnou úlevou. „Vytisknu toho víc a vylepím informaci, že se našlo, ke každému vchodu v ulici. Uvidíme. Možná už jeho majitel výzvu, že se to mrně hledá, někam připíchl. Podívám se po okolí. I když téhle variantě, upřímně řečeno, moc nevěřím.“

„No, já taky ne,“ zabručela.

Standa přešlápl. „Budeme muset pořídit pár věcí, i když tady zůstane jenom chvilku. A krmení.“

„Mléko by mohlo stačit.“

„To prý kočky nesmějí.“

„Nejsi nějak moc chytrý?“ nakrčila čelo.

„Četl jsem to nedávno na netu – kravské jim údajně nedělá dobře. Asi kvůli trávicím enzymům. Nakoupím radši kočičí konzervy a granule. A pořídím nádobu, do které by mohlo čůrat... a tak.“

Paráda, takže bude muset doopravdy řešit kočičí trus... Tohle vážně chceš! Pak si uvědomila jednu zásadní věc. „No jo, ale teď jsou svátky. Všude je zavřeno.“

Poškrábal se na hlavě, tato drobnost mu patrně s ohledem na okolnosti vypadla. „A jo... máš pravdu. No, tak nákup odložím. Mezitím může jíst jogurty a šunku, možná nějaký sýr. Nebo rozmrazíme maso, to by mu mohlo chutnat.“

„A čůrání vyřešíme jak?“

Standa byl muž činu a vždycky si uměl poradit. „Vymyslím to. Vystelu něčím krabici od bot a naberu u prolézaček písek. To půjde,“ rozsvítil se jeho obličej. „Žádný strach, všechno bude v pohodě.“

Zadívala se na rozčepýřeného tvora, kterému se v zajetí rukou evidentně přestávalo líbit. Začal sebou házet, mrskal ve vzduchu zadními nožičkami a pištěním se dožadoval svobody. To jsou tedy zvuky, zaškaradila se Anděla. Urvou mi uši, i když kvičí tiše. Jenže ten kmitočet... brr, protivné!

„Asi si chce hrát,“ napadlo Standu a postavil zvířátko na zem. Během vteřiny rozkmitalo tlapky a zmizelo za rohem.

„No skvělé,“ protočila panenky a vydala se za kotětem. Nejradši by pořídila úhlednou klec, která by

